

פרק 71

מימוש עצמי, חלק ו'

"טוב," אמרה דפני גרינגרס בקול נמוך ככל שהצליחה, "לפחות עכשיו אני לא מרגישה כמו האדם השפוי היחיד בהוגוורטס."

"משום שעכשיו יש לך אותנו כחברות?" לחשה לבנדר בראון, שהתגנבה על קצות האצבעות לשמאלה.

"אני לא חושבת שלזה היא התכוונה," מלמלה גנרל גרינג'ר משמאלה של לבנדר.

הן התגנבו לאט ובזהירות לאורך מסדרונות הוגוורטס, אוזניהן פקוחות למשמע הסימן הראשון ל'צרות', כאילו היה זה קרב והן חיפשו חיילי אויב להפגיע; אלא שבמקרה הזה הן חיפשו בריונים להביס וקורבנות להציל בטווח הזמן שבין סוף ארוחת הבוקר ובין הזמן שבו לבנדר ופרוואטי יהיו מוכרחות להגיע לשיעור תורת-הצמחים.

לבנדר טענה שאם ילדה אחת בשנה ראשונה יכולה להביס שלושה בריונים מבוגרים, אז שמונה ילדות בשנה ראשונה צריכות להיות מסוגלות להביס עשרים וארבעה בריונים מבוגרים בגלל כפל.

אם לשפוט על פי המלמולים ונפנופי הידיים התזזיתיים של גנרל גרינג'ר, היא לא חשבה שזה משכנע.

פדמה נותרה בשקט במהלך הוויכוח שלאחר מכן, ואז ציינה בהרהור שאפילו בהוגוורטס, להכות ילדות בשנה ראשונה זה לא טוב למוניטין שלך כבריון.

פרוואטי הזדקפה למשמע הדבר, ואמרה בהתרגשות שזה אומר שהן *היחידות* שיכולות לעשות משהו בנוגע לבעיית הבריונים של הוגוורטס, מה שהופך את זה לבאמת וכתמים גיבורתי. בנוסף כל הסיבה שההורים שלהן עברו לבריטניה הייתה כדי שהשתיים יוכלו ללמוד בבית הספר לקסמים היחיד בעולם עם 0% מוות, ומה הטעם אם הן לא ינצלו את זה וינסו כמה דברים.

לכן ענתה גנרל גרינג'ר שפרוואטי לא הבינה את העניין של עבר בטיחות מושלם בכלל -

לבנדר אמרה שאם הן באמת חברות ולא התומכות של הרמיוני כמו שאמר פרופסור קווירל, הן צריכות להצביע על דברים כאלה.

דפני ציפתה שקולה שלה יהיה הקול המכריע אחרי שהרמיוני וסוזן וחנה יצביעו לא. לפיכך דפני שקלה זאת בקפידה אחרי ששטף ההתרגשות הראשון חלף. היא כן סלית'רינית, אחרי הכל, וזה אומר שזו האחריות שלה לדאוג לאינטרסים שלהן בעוד הן מתרוצצות ומנסות לעזור לאנשים - העבודה שלה להבין עד כמה מסוכן זה יהיה, והאם זה יהיה שווה בשבילן, בדיוק כמו שאימא הייתה עושה במקומה. תמיד לדאוג לעצמן ולחברות שלך, זו המשמעות האמיתית של להיות סלית'רין...

חנה אבוט, הילדה ההפלפאפית הקטנה והלחוצה, אמרה בקול קטן ורועד, "כן."

ועכשיו דפני וסוזן והרמיוני היו *חייבות* להישאר עם החמש האחרות, הן לא יכולות לתת לאחרות ללכת לבדן. משום ששום גריפינדור לא יהיה מסוגל להשכיח מאנשים את העובדה שפגע בנצר האחרון לבית בונז, ושום סלית'רין לא יעז לתקוף בת לבית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין. (דפני קיוותה, לפחות.) וגנרל גרינג'ר שהתחילה את הכל... אין צורך לשאול בכלל.

מסדרונות הוגוורטס חלפו על פניהן בזה אחר זה, ידיהן המתוחות לא מתרחקות משרביטיהן, בעוד אבן ועץ ולפידי אש-תמיד נכנסים לשדה הראייה שלהן ואז יוצאים. בשלב מסוים הן שמעו קול צעדים ועצרו את נשימתן, ידיהן כמעט נשלחות לשרביטיהן, אבל היה זה רק רייבנקלו מבוגר בודד שהביט בהן בסקרנות לפני שמשך באפו והוריד את ראשו בחזרה אל הספר שלו.

הגיבורות התגנבו מעבר ללוחות אלון חגיגיים מגולפים עם פרסקואים מצופי זהב, והגיעו למבוי סתום שהסתיים בשירותי בנים, ופנו לאחור, והלכו *חזרה* לאורך לוחות האלון החגיגיים שגולפו עם פרסקואים מצופי זהב, ואז פנו אל מסדרונות לבנים ישנים ומאובקים, טיח שחוק ביניהן, מה שבעצם הוביל אותן במעגל, אז הן התייעצו עם דיוקן ישן ואז הלכו במורד מסדרון לבנים ישן ומאובק *אחר*, ואז עלו בגרם מדרגות שיש קצר שאמור היה להביא אותן לקומה השלישית וחצי לו היה זה כל מקום מלבד הוגוורטס, ואז הן חזרו למרצפות אבן שוב, וחלונות תקרה שזרקו עמודים של אור שמש אף על פי שלא היו קרובות בכלל לגג, ואחרי זה הן הלכו במעבר הזה מעבר לכמה פינות עד שהביא אותן לעוד שירותי בנים, מסומנים בבירור בלוחית עם צללית של דמות לבושה גלימות משתינה לאסלה.

השמונה עמדו מול הדלת הסגורה והביטו במידה מסוימת של עייפות.

"השתעממתי", אמרה לבנדר.

פדמה עשתה פנטומימה של להוציא שעון כיס מגלימותיה ולהביט בו. "שש עשרה דקות ושלושים שניות", היא אמרה. "שיא חדש לטווח הקשב הארוך ביותר בגריפינדור."

"אני גם לא חושבת שזה הולך לעבוד", אמרה סוזן. "ואני בהפלפאף."

"תן יודעות", אמרה לבנדר במחשבה, אני תוהה אם מה *שבאמת* הופך אנשים לגיבורים הוא שכשהם מנסים משהו כזה, משהו מעניין *באמת קורה*."

"אני מתערבת שאת צודקת", אמרה טרייסי. "אני מתערבת שאם היה לנו את הארי פוטר איתנו, היינו נתקלים בשלושה בריונים ובחדר מלא אוצר בחמש הדקות הראשונות. אני מתערבת שכל מה שגנרל כאוס צריך לעשות הוא ללכת לשירותים ואז הוא, כזה, מוצא את חדר הסודות של סלית'רין או משהו כזה -"

דפני לא הייתה מסוגלת לתת לזה לעבור בשתיקה. "את חושבת שלורד סלית'רין היה שם את הכניסה לחדר הסודות בבית *שימוש* -"

"מה שאני *אומרת*", אמרה סוזן, בעוד טרייסי פותחת את פיה להשיב, "הוא שאין לנו שום דרך למצוא בריונים. כלומר, כל מה שהם צריכים לעשות הוא למצוא הפלפאף איפשהו, אבל אנחנו צריכות להיתקל בהם בדיוק *בזמן* הנכון, אתן מבינות? וזו בעיה *טובה מאוד* כי אם שאם *כן* היינו מוצאות אותם היינו נמחצות כמו חרקים. אנחנו לא יכולות פשוט לעשות את המסדרון האסור בקומה השלישית כמו שאנחנו *אמורות* לעשות?"

לבנדר נחרה בבוז. "את לא הופכת לגיבורה *אמיתית* בכך שאת עושה את הדברים האסורים שהמנהל *אומר* לך לא לעשות!"

(תודעתה של דפני ניסתה לפענח את ההצהרה הזו בזמן שהודתה בשקט למצנפת המיון שלא שמה אותה בשום מקום קרוב לגריפינדור.)

"עכשיו כשאני חושבת על זה..." אמרה פרוואטי באיטיות, "כלומר, מה הסיכוי שהארי פוטר ייתקל בחמישה בריונים בבוקר הראשון ללימודים? בטוח הייתה לו דרך *כלשהי* למצוא אותם."

דפני עמדה במקרה בזווית שבה ראתה את הרמיוני כשהביטה בפרוואטי, אז היא הבחינה בהבעתה של הילדה הרייבנקלואית משנה – ואז היא הבינה שגם גנרל אור-שמש מצאה כמה בריונים לאחרונה –

”או!” אמרה פדמה בנימה של הבנה פתאומית. ”כמובן! הרוח של סלזאר סלית’רין אמרה לו!”

”מה?” אמרה דפני באותו זמן כמו כמה אנשים אחרים.

”זו הייתה הרוח שהבהילה אותי, אני די בטוחה,” הסבירה פדמה. ”זאת אומרת הבנתי את זה רק אחר כך, אבל... כן. רוחו של סלזאר סלית’רין לא אוהבת שסלית’רונים מתעללים באנשים, הוא חושב שזו בושה לשמו, והרוח עדיין מחוברת ללחשי ההגנה של הוגוורטס אז הוא יודע כל מה שקורה, אני מתערבת.”

פיה של דפני היה פעור לרווחה; היא ראתה שחנה הצמידה יד למצחה ונשענה כנגד קירות האבן, בעוד עיניה של טרייסי בערו כמו כוכבים חומים קטנים.

רוחו של סלזאר סלית’רין?

כרתה ברית עם הארי פוטר?

ושלחה את הרמיוני גריינג’ר לעצור את הצוות של דריק?

היא הייתה מוכנה לשלם מאה אוניות כדי להיות שם כשדראקו מאלפוי ישמע זאת.

אם כי כשחושבים עד כמה מהר שמועות מתפשטות בהוגוורטס, עכשיו כשפדמה גילתה את הסוד, מיליסנט בטח אמרה לו לפני חצי שעה...

בעצם... עכשיו כשדפני חושבת על זה...

”אז,” אמרה פרוואטי. ”אנחנו צריכות לשאול את הילד-שנשאר-בחיים איפה למצוא את הרוח של סלזאר סלית’רין? וואו, אני מניחה שאם אני אומרת דברים כאלה בקול רם, אולי אני באמת הופכת לגיבורה –”

”כן!” אמרה לבנדר. ”אנחנו צריכות לשאול את הילד-שנשאר-בחיים איפה למצוא את הרוח של סלזאר סלית’רין!”

”אנחנו צריכות לשאול... את הילד-שנשאר-בחיים... איפה למצוא את הרוח של סלזאר סלית’רין...” חזרה חנה בקול לחוץ, כאילו היא מכריחה את עצמה לומר זאת.

”ואם זה לא יעבוד,” צעקה טרייסי, ”נשתק את הארי פוטר, נקשור אותו ונביא אותו איתנו!”

זה אומר משהו, חשבה הרמיוני גריינג’ר, וזה משהו עצוב למדי – בעוד השמונה הלכו בחזרה במבוך המעברים המתפתלים שהיה הוגוורטס, משום שהזמן שלהן עד תחילת השיעור הבא נגמר לפני שמצאו בריונים – שהיא באמת לא ידעה האם הארי פוטר הובל על ידי רוחו של סלזאר סלית’רין או על ידי עוף-חול או מה. ומה שלא יהיה הדבר שהארי עשה, היא קיוותה שזה לא יעבוד בשבילן. ויותר מכל היא קיוותה שהאחרות לא יצביעו בעד הרעיון של טרייסי לשתק את הארי פוטר ולגרור את גופו מחוסר ההכרה איתן כדי למשוך הרפתקאות. לא יכול להיות שזה יעבוד בחיים האמיתיים, או, אם כן, היא מוותרת.

הרמיוני העבירה את מבטה ממכשפה למכשפה, טרייסי מפטפטת עם לבנדר, האחרות מעירות הערות מדי פעם; ומבטה נעצר על ילדה עדינה ושקטה, האדם היחיד שלא הייתה מסוגלת לנחש את מחשבותיו כרגע.

"חנה?" היא אמרה לילדה שהלכה לצידה. הרמיוני ניסתה לעשות את קולה עדין ככל שהצליחה. "את לא חייבת לענות, אבל זה בסדר אם אשאל אותך למה הצבעת כן להילחם בבריונים?"

הרמיוני חשבה שדיברה בשקט, אבל כולן הפסיקו ללכת, ולבנדר וטרייסי עצרו את שיחתן והביטו בהן.

לחייה של חנה כבר האדימו, ובדיוק כשחנה פתחה את פיה -

"זה בגלל שיש לה יותר אומץ ממה שאת חושבת, ברור," אמרה לבנדר.

חנה עצרה בפה פתוח.

היא סגרה את פיה.

היא בלעה את רוקה, בקושי ובגלוי, לחייה מאדימות עוד יותר.

ואז חנה לקחה נשימה עמוקה, ואמרה, בקול קטן, "יש בן שאני מחבבת."

הילדה ההפלפאפית התנווצה כשאמרה זאת, וראשה נע במהירות להביט בכל מי שהביט בה, בעוד השתיקה מתארכת.

"אמ, אוקיי?" אמרה לבנדר בסופו של דבר.

"יש לי חמישה בנים שאני מחבבת," אמרה לבנדר.

"פדמה ואני ידענו ששתינו נחבב את אותם הבנים," אמרה פרוואטי, "אז עשינו רשימה והטלנו גוז כדי להחליט מי תוכל לבחור ראשונה."

"אני יודעת למי אני מיועדת להינשא," אמרה טרייסי. "לא אכפת לי מה העולם אומר, הוא נועד להיות שלי!"

זה גרם לכל הבנות האחרות להביט בציפייה בהרמיוני, שמוחה המשיך וזרק את ההערה האחרונה של טרייסי כדי שתוכל להתמקד רק בדבר הראשון שאמרה חנה.

"אמ," אמרה הרמיוני. היא המשיכה לשמור על קולה עדין. "חנה, הסיבה שבגללה הצטרפת לחזית לקידום גבורה שוויונית למכשפות הייתה שיש בן שעשוי לחבב אותך יותר אם תהיי גיבורה?"

הילדה ההפלפאפית הנהנה שוב, לחייה מאדימות אף יותר בעודה מביטה בהשתקפותה בנעליה השחורות המבריקות.

"למעשה, היא מחבבת את נוויל לונגבוטום," אמרה דפני. הסלית'רייני נאנחה אנחה עצובה. "ולמרבה צערה, הוא עומד להינשא למישהי אחרת. זה מאוד טראגי."

זה הפיק צליל אייפ גבוה מחנה בעודה ממשיכה להביט ברגליה.

"רגע מה?" אמרה לבנדר. "נוויל הולך להתחתן עם מישהי אחרת? איך את יודעת את זה? מי?"

דפני פשוט הנידה בראשה בעצבות בהבעה עגמומית.

"סלחו לי, אמרה הרמיוני, ואז האחרות הביטו בה שוב, "אה..." בעודה מנסה לארגן את מחשבותיה. "כלומר, אמ... חנה... לנסות להפוך לגיבורה כדי שבן יחבב אותך זה לא מאוד פמיניסטי."

"אני חושבת שהתכוונת נשי, אמרה פדמה.

"ולמה את קוראת לחנה לא-נשית?" שאלה סוזן. "אין שום דבר לא-נשי בלרצות להרשים בן."

"חוץ מזה, אמרה פרוואטי, נשמעת מבולבלת, "כל הנקודה היא שאנחנו מנסות להיות גיבורות על אף שזה לא נשי?"

הדיון העוקב לא ייזכר על ידי הרמיוני גריינג'ר בתור אחת הגיחות המוצלחות שלה לתחום החינוך הפוליטי. היא ניסתה להסביר, ולאחר הוויכוח שבא בעקבות זאת ניסתה להסביר שוב, בעוד הבנות האחרות מביטות בה בספקנות הולכת וגוברת. לאחר מכן דפני הכריזה בנימה היהירה של ליידי גרינגרס העתידית שאם עניין הפמיניזם הזה משמעו שבנות לא יכולות לחזר אחרי בנים בכל דרך שיחפצו בה, אזי פמיניזם יכול להישאר בארצות המוגלגים אליהן הוא שייך. לבנדר הציעה שוויצ'יזם יכול לומר שמכשפות יכולות לעשות מה שהן רוצות, מה שנשמע הרבה יותר כיף מפמיניזם. ולבסוף פדמה חתמה את הדיון כשציינה בעייפות שהיא לא רואה טעם להמשיך להתווכח, משום שח"ק-גש"ם לא קשור לפמיניזם בכלל, זה פשוט קשור לזה שיותר בנות יהפכו לגיבורות.

הרמיוני ויתרה בשלב הזה.

לאחר ששיעור הלחשים שלהם נגמר להיום ותלמידי השנה הראשונה מרייבנקלו החלו לצאת מהכיתה, הרמיוני כבר החלה להתכווץ. הן הספיקו להגיע לכיתה בדיוק לפני הצלצול, הן נאלצו לרוץ לשולחנות שלהן ולהתיישב, כך שלא היה זמן לדבר הנורא לקרות עדיין; אבל המשמעות היא פשוט שהרמיוני ציפתה לאסון המתקרב כל השיעור.

כצפוי, לאחר שפרופסור פליטיק שחרר אותם בציוץ וכולם קמו מכיסאותיהם, הארי החל ללכת לעברה; היא מצידה דחפה את הספר שלה אל נרתיק עור המוק שלה והלכה מהר מאוד אל הדלת ופתחה אותה לרווחה ויצאה אל המסדרונות, וכמובן שהארי עקב אחריה בהבעה מופתעת משום שהם תכננו ללכת לספרייה ביחד -

"הרמיוני?" שאל הארי כשסגר מאחוריו את הדלת. "מה קרה?"

הדלת נפתחה מאחורי הארי רגע לאחר שסגר אותה, כמעט פוגעת בהארי שצעד הצידה, ופדמה פאטיל יצאה מהכיתה עם מבט של נחישות נוראה על פניה.

"סלח לי, מר פוטר, נשמעו המילים הנוראות, קולה הגבוה של הילדה הצעירה מהדהד במסדרון כמו פעמוני אבדון, "אני יכולה לבקש ממך עזרה במשהו?"

גבותיו של הארי טיפסו, והוא אמר, "את יכולה לבקש, כמובן."

"אתה יכול לומר לנו איך למצוא את הרוח של סלזאר סלית'רין? אנחנו רוצות שהוא יאמר לנו איפה למצוא בריונים, כמו שהוא אומר לך."

השתררה שתיקה קלה במסדרון שמחוץ לכיתה.

הדלת נפתחה שוב, וסו הביטה החוצה במבט בוחן -

"טוב, אנחנו צריכים להגיע לספרייה," אמר הארי בנימה יום-יומית, פניו נראות רגועות, "אכפת לך להתלוות אלינו?" והחל ללכת בכיוון שהוביל לספרייה בימים אי-זוגיים בחודש, וסו נראתה כאילו היא רוצה לבוא בעקבותיהם אבל הארי הפנה את פניו לעברה לרגע.

רק לאחר שהארי עבר פינה, הוא שלף את שרביטו, אמר בקול שקט ומדויק "קוויטוס" ואז פנה אל פדמה ואמר, "ניחוש מעניין, העלמה פאטיל."

פדמה נראתה מרוצה מעצמה, ואמרה, "הייתי צריכה לנחש זאת מוקדם יותר, בעצם. היה מין לחשוש כזה בקול של הרוח, הייתי צריכה לחשוב על לחשננית מייד, אפילו לפני שהיא התחילה לדבר על גודריק גריפינדור."

הבעתו של הארי לא השתנתה. "האם יותר לי לשאול, העלמה פאטיל, האם חלקת את המחשבה הזו עם -"

"היא אמרה זאת לפני כולן בח"ק-גש"ם," אמרה הרמיוני.

עיניו של הארי קיבלו את המראה הזה שהיה להן כשחישב במהירות משהו, ואז הוא אמר, "הרמיוני, מה הסיכוי ש-"

"היא אמרה זאת לפני לבנדר וטרייסי."

"אמ, "אמרה פדמה. "לא הייתי אמורה לעשות זאת?"

"חכי פה," נהם מר גויל, ועבר את הפינה; ואז נשמע קול נקישתו על דלת חדרו הפרטי של דראקו מאלפוי.

טרייסי הרגישה תחושת בחילה בבטנה, והיא הזכירה לעצמה שמשום שפדמה גילתה את הסוד משהו יגלה בסופו של דבר לדראקו מאלפוי, ובאותה המידה זו יכולה להיות היא, וזה לא כאילו היא מייבט משהו להארי פוטר, וסלית'רינית צריכה לעשות מה שנדרש כדי להשיג את השאיפות שלה.

היא אספה שאיפות מאז שפרופסור קווירל גער בה, ועד כה היא החליטה שהיא רוצה שיהיה לה נימבוס 2000 משלה, להפוך לסופר מפורסמת, להתחתן עם הארי פוטר, לאכול צפרדעי שוקולד לארוחת בוקר כל בוקר, ולהביס לפחות שלושה אדוני אופל רק כדי להראות לפרופסור קווירל מי רגיל.

"מר מאלפוי יראה אותך," אמר קולו הנמוך והמאיים של מר גויל כשחזר. "ומוטב לך לקוות שהוא לא חושב שאת מבזבזת את זמנו." הילד גהר לעברה לרגע, ואז זז הצידה.

טרייסי הוסיפה את הדרישה שיהיו לה משרתים משלה לרשימת השאיפות שלה ונכנסה.

חדר השינה הפרטי של מאלפוי נראה בדיוק כמו זה של דפני. היא קיוותה בסתר לנברשות יהלום או לפרסקואים מוזהבים על הקירות - היא לעולם לא הייתה אומרת זאת בפני דפני, אבל בית מאלפוי כן נמצא רמה מעל גרינגרס. אבל זה היה פשוט חדר שינה קטן כמו של דפני, וההבדל היחיד היה שהדברים של מאלפוי היו מקושטים בנחשי כסף במקום בצמחי אזמרגד.

כשעברה את המפתן, דראקו מאלפוי - שהיה לבוש בצורה מוקפדת אפילו בחדר השינה שלו - קם מהכיסא שליד שולחן העבודה שלו לקבל אותה בקידה קטנה וידידותית, עוטה חיוך מקסים כאילו היא מישהי חשובה,

מה שבלבל את טרייסי כל כך עד ששכחה את כל הדברים עליהם חזרה בראשה ופשוט פלטה, "יש לי משהו לספר לך!"

"כן, גרגורי אמר זאת," אמר דראקו מאלפוי בקול חלק. "אנא, העלמה דייוויס, שבי." הוא החווה לעבר כיסא העבודה שלו עצמו, בזמן שהתיישב על המיטה שלו.

היא הרגישה קלת-דעת במידת מה כשהתיישבה בזהירות על כיסאו של מאלפוי עצמו, אצבעותיה מסדרות מבלי דעת את גלימותיה על ברכיה, מנסה לגרום להן להיראות אלגנטיות ונטולות קמטים כמו אלה של מאלפוי -

"אז, העלמה דייוויס," אמר דראקו מאלפוי. "מה רצית לספר לי?"

טרייסי היססה, ואז כשפניו של מאלפוי החלו להיראות חסרות סבלנות מעט, פשוט גימגמה את הכל, כל מה שפדמה אמרה על הרוח של סלזאר סלית'רין ששולחת את הארי פוטר לעצור בריונים וגם את מה שדפני אמרה לה על כך שהרמיזי גריינג'ר גם בעסק -

הבעתו של דראקו מאלפוי לא השתנתה כלל כשדיברה, אפילו לא קצת, וההבנה נגהה על טרייסי בתחושת בחילה.

"אתה לא מאמין לי!" היא אמרה.

השתררה שתיקה.

"ובכן," אמר דראקו מאלפוי, בחיוך שלא היה מקסים כמו הקודם, "אני כן מאמין שזה מה שפדמה אמרה ומה שדפני אמרה, אז תודה לך בכל מקרה, העלמה דייוויס." הילד קם ממקום מושבו על המיטה, וטרייסי, בלי לחשוב, קמה מהכיסא.

בעודו מלווה אותה אל הדלת, בדיוק כשעמדה לסובב את הידית, היא חשבה לפתע ש- "לא שאלת אותי מה אני רוצה בתמורה למידע," היא אמרה.

דראקו מאלפוי הביט בה במבט כלשהו, היא לא הבינה בדיוק מה הוא אמור להביע, ולא אמר דבר.

"טוב, בכל מקרה," אמרה טרייסי, עושה שינוי-של-הרגע-האחרון לתוכניות שלה, "אני לא רוצה שום דבר בתמורה למידע, פשוט הייתי חברותית."

הבעה פתאומית של הפתעה חצתה לרגע את פניו של דראקו מאלפוי לפני שההבעה השתטחה שוב והוא אמר, "לא קל להפוך לחבר של מאלפוי, העלמה דייוויס."

טרייסי חייכה חיוך כן. "ובכן, אני פשוט אמשין להיות חברותית, אם כך," היא אמרה, ועזבה את החדר עם דילוג בצעדיה, מרגישה כמו סלית'רינית אמיתית אולי לראשונה בחייה, והחליטה שגם דראקו מאלפוי יהיה אחד מהבעלים שלה.

אחרי שהילדה עזבה, גרגורי נכנס, סגר את הדלת שוב ואמר, "אתה בסדר, מר מאלפוי?"

דראקו לא אמר דבר למשרתו וידידו. עיניו הביטו לשום מקום, כאילו ניסה לבהות דרך קיר חדרו, דרך אגם הוגוורטס שהקיף את צינוקי סלית'רין, דרך קרום כדור הארץ והאטמוספירה והאבק הבינוכבי של שביל החלב, אל הריק המוחלט וחסר האור שבין הגלקסיות בו שום קוסם או מדען לא היה מעולם.

"מר מאלפוי?" אמר גרגורי, מתחיל להישמע מודאג מעט.

"אני לא מאמין שהאמנתי לכל מילה מזה," אמר דראקו.

דפני סיימה את הסנטימטר האחרון בחיבור שינוי-הצורה שלה והביטה לאורך חדר המועדון של סלית'רין, אל מיליסנט בלסטרוד, שעדיין עבדה על שיעורי הבית שלה. הגיע הזמן להגיע להחלטה.

אם ח"ק-גש"ם באמת יחליטו ללכת ולשתק בריונים, הבריונים לא יאהבו זאת, זה בטוח. והם ינסו לעשות משהו לא נעים בקשר לזה, גם זה בטוח. מצד שני, אם הבריונים יעשו ממש נבזיים הרמיוני תוכל לבקש עזרה מהארי פוטר, או שהן יוכלו לקבץ יחד את נקודות הקווירל שלהן ולבקש טובה מהמורה להתגוננות... לא, מה שבאמת הדאיג את דפני היה שהעסק הזה עלול לסבך אותן עם פרופסור סנייפ. את לא רוצה אף פעם להיות בצד הלא נכון של פרופסור סנייפ.

אבל מאז היום שבו איתגרה את נוויל לדו-קרב עתיק-היומין, היא שמה לב שאנשים מסתכלים עליה אחרת. אפילו הסלית'רינים שצחקו עליה הסתכלו עליה אחרת. דפני החלה להבין שלהיות בת לבית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין מזכה בהרבה יותר כבוד אם את גיבורה יפהפיה שנולדה לבית עתיק-יומין, ולא סתם נערה יפה בת אצולה. היה זה ההבדל בין שהתפקיד שלך יגולם על ידי השחקנית הראשית ובין שהתפקיד שלך יגולם על ידי הניצבת בשתי-אוניות עם הצחוק הצווחני.

אולי להילחם בבריונים זו לא הדרך הכי טובה להפוך לגיבורה. אבל אבא אמר לה פעם שהבעיה עם לוותר על הזדמנויות היא שזה יוצר הרגל. אם אמרת לעצמך שאת מחכה להזדמנות טובה יותר שתגיע בפעם הבאה, בפעם הבאה כנראה תגידי לעצמך את אותו הדבר. אבא אמר שרוב האנשים בילו את כל חייהם בהמתנה להזדמנות טובה מספיק, ואז הם מתו. אבא אמר שאמנם לנצל הזדמנויות משמעו שכל מיני דברים ישתבשו, אבל זה לא גרוע כמו להיות גוש חסר תקנה. אבא אמר שאחרי שתיצור הרגל של ניצול הזדמנויות, אז יגיע הזמן להתחיל להיות בררנית לגביהן.

מצד שני, אימא הזהירה אותה לא להקשיב לכל העצות של אבא, ואמרה שאסור לדפני לשאול על השנה השישית של אבא בהוגוורטס עד שתהיה לפחות בת שלושים.

אבל בסופו של דבר אבא כן שכנע את אימא להינשא לו וזמם את דרכו לתוך בית עתיק-יומין, אז יש את זה.

מיליסנט בלסטרוד סיימה את שיעורי הבית שלה והחלה לאסוף את הדברים שלה.

דפני נעמדה משולחנה וניגשה אליה.

מיליסנט הוציאה את רגליה מתחת לשולחן ונעמדה, נשאה את תיקה על כתף אחת, והרימה את מבטה לראות את דפני מתקרבת, הבעתה מבולבלת.

"היי, מיליסנט," אמרה דפני כשהתקרבה, עושה את קולה שקט ונרגש, "נחשי מה גיליתי היום?"

"הדבר הזה על זה שהרוח של סלזאר סלית'רין עוזרת לגריינג'ר?" אמרה מיליסנט. "כבר שמעתי על זה -"

"לא," אמר דפני בלחישה מהוסה, "זה אפילו יותר טוב."

"באמת?" אמרה מיליסנט, קולה גם הוא שקט ונרגש. "מה זה?"

דפני הביטה סביב כקושרת-קשר. "בואי לחדר שלי ואספר לך."

הן הלכו לעבר המדרגות שהובילו מטה, החדרים הפרטיים היו נמוכים אפילו יותר באגם מאשר מגורי השנה השביעית...

כעבור זמן קצר דפני ישבה בכיסא העבודה הנוח שלה ומיליסנט ישבה על קצה המיטה.

"קוויטוס", אמרה דפני לאחר ששתיהן התיישבו; ואז במקום להכניס את שרביטה לגלימותיה, דפני נתנה לידה להישמט בטבעיות לצידה, עדיין אוחזת בשרביט, רק ליתר ביטחון.

"אוקיי!" אמרה מיליסנט. "מה זה?"

"את יודעת מה גיליתי?" אמרה דפני. "גיליתי שאת מקבלת את הרכילות כל כך מהר, שאת יודעת על דברים לפני שהם קורים."

דפני ציפתה למחצה שמיליסנט תלבין ותתעלף, והיא לא עשתה זאת באמת, אבל הילדה כן התכווצה לפני שהחלה לגמגם הכחשות.

"אל תדאגי", אמר דפני בחיוך המתוק ביותר שלה, "לא אומר לאף אחד שאת חוזה. כלומר, אנחנו חברות, נכון?"

ריאן פל'ורן, מהשנה השביעית בסלית'רין, עבדה בחריצות על עוד חיבור של שישים ושישה סנטימטרים (היא לקחה הכל חוץ מחקר המוגלים וגילוי-עתידות ונראה כאילו שנת הכשיפומטרי הורכבה לחלוטין משיעורי בית) כשראש הבית שלה התקרב לשולחן שלה ונבח "את תבואי איתי, העלמה פל'ורן!" והתרחק בזמן שהחלה להכניס בתזזיתיות את הקלף והספר ועט-הנוצה שלה.

כשהשיגה את פרופסור סנייפ, הוא המתין מחוץ לחדר והביט בה בעיניים עצומות למחצה שנראו הרבה יותר מדי חודרות; ולפני שהספיקה לשאול במה מדובר הוא הסתובב בלי מילה והחל לצעוד במסדרון, אז היא נאלצה להזדרז כדי לעמוד בקצב.

הצעידה שלהם הובילה אותם במורד גרם מדרגות, ואז אחד נוסף, מתחת למה שחשבה שהייתה הקומה הנמוכה ביותר בצינוקי סלית'רין. ואז המסדרונות החלו להיראות עתיקים אפילו יותר, הארכיטקטורה נסוגה בזמן מאות שנים לאבן גסה המוחזקת בטיח מאולתר למראה. היא החלה לתהות האם פרופסור סנייפ לוקח אותה אל הצינוקים האמיתיים עליהם שמעה שמועות, הצינוקים האמיתיים של הוגוורטס אליהם לא הייתה גישה לאיש מלבד לסגל; והאם אולי פרופסור סנייפ עשה שם דברים נוראים לנערות צעירות, תמימות וחסרות ישע, אבל זו בטח רק תקוות שווא מצידה.

הם ירדו בגרם מדרגות נוסף, והגיעו לחדר שלא היה חדר כלל, אלא מערת אבן ריקה עם דלת בודדת, שנחצתה על ידי פתחים אפלים רבים והוארה על ידי לפיד יחיד ועתיק למראה שנדלק כשנכנסו.

פרופסור סנייפ הוציא את שרביטו והחל להטיל לחש אחר לחש, היא איבדה את הספירה; וכשהמורה לשיקויים סיים הוא פנה בחזרה לעברה, נעל את מבטו החודר עליה, ואמר בקול שקול שונה מהנימה העצלה הרגילה שלו, "לא תאמרי דבר לאיש על העניין הזה, העלמה פל'ורן, לא עכשיו או לעולם. אם זה מוסכם עלייך, הנהני. אם לא, נלך מפה."

היא הנהנה, מפחדת, תקווה מוזרה עולה בליבה (טוב, לא בדיוק בליבה).

"המטלה שיש לי בשבילך פשוטה למדי, העלמה פלת'ורן," אמר קולו חסר הנימה של פרופסור סנייף, "והתשלום הנדיב למדי של חמישים אוניות הוא בסך הכל פיצוי על כך שיוטל עלייך לחש זיכרון לאחר מכן."

היא שאפה בצורה לא רצונית. המשפחה שלה אומנם עשירה אבל היו בה בנות אחרות והיא החזיקה אותה בחבל קצר וזה בהחלט הרבה כסף בשבילה.

ואז אוזניה קלטו את המילים *לחש זיכרון* ולרגע היא הרגישה זעם, אין שום טעם אם לא תוכל לשמור את הזיכרונות, איזו מין נערה פרופסור סנייף חושב שהיא?

"את בוודאי מכירה," אמר סוורוס סנייף, "את העלמה גריינג'ר, גנרל אור-שמש?"

"מה?" אמרה ריאן פלת'ורן באימה וגועל פתאומיים. "היא בשנה ראשונה! איכס!"